

GYURIS GERGELY

Tamás úr a tévé előtt

(Vázlat egy szándékában rendhagyó erotikus kisnovellához)

Tamás úr egy szép, napfényes tavaszi délután a lakásában üldögélve arra gondolt, hogy kiveri magának. Mármint a farkát. Itt álljunk meg egy pillanatra. Tisztázni akarom: én jobban szeretem a 'fasz' szót használni, de a nők, akiket erről a témáról interjúvoltam, a 'farok' szót részesítették előnyben. Legnagyobb megdöbbenésemre barátaim is ez utóbbira szavaztak. Igazából nem tudták indokolni döntésüket, csak olyan semmitmondó érvekkel jöttek elő, mint „Jobb a csengése”, „Hát nem tudom. A fasz az olyan brutális. Olyan kimondani, mintha ajtóstul rontanál a házba.” Hiába vitatkoztam velük, hiába etimologizáltam, nem voltak hajlandók elfogadni, hogy valakinek fasza legyen. Egy férfinak farka van és kész. Tisztelettel lévén a nagy számok törvényére és olvasóim kényes ízlésére, rövid hezitálás után ezért indítottam úgy, hogy „Tamás úr egy szép, napfényes tavaszi délután a lakásában üldögélve arra gondolt, hogy kiveri magának. Mármint a farkát.”

Szóval Tamás úr ott üldögélt és ilyeneket gondolt már vagy két órája. De nem csak gondolta, hanem meg is cselekedte. Egyébiránt gatyában és trikóban üldögélt, a lakása olyan fekvésű volt, hogy a nap kellemesen fölmelegítette délutánra a konyhát és a szobát, ahol Tamás úr most épp ügyködött. Másnapos volt, de csak enyhén. Töprengett is munkálkodása közben, hogy miért indul be mindig, mikor másnapos, és józanul miért oly ritkán. De nem jutott semmire. Végülis szűk alsógatyákat hordott, lehet, hogy izgalma erre vezethető vissza, a józan és másnapos napoknak ehhez semmi köze – bár az is lehet, hogy van, mindenesetre mi csak azt tudjuk, hogy Tamás úr ezt nem fedezte föl.

Talán még el kellene mondani, hogy kicsoda Tamás úr és mivel foglalkozik, hány éves, honnan van a lakása és a többi. Ha már felvetődtek a kérdések, akkor elmondom, amit tudok. Tamás úr portás, idén lesz két éve, hogy betölti munkakörét, méghozzá példásan. Rendben bejár a munkahelyére, eddig még egyszer sem késett el, munkaidő alatt nem iszik. Rendelkezik minden olyan tulajdonsággal, melyek nem jellemzők általában véve a portásokra, saját tapasztalataim szerint legalábbis nem. Harmincöt éves. A lakást a megboldogult nagymamától örökölte, apai ágon. Mit mondhatnék még el róla? Semmi nem jut eszembe, de ennyi elég is lesz. Térjünk vissza az általánosságoktól az aktuális helyzethez.

Tamás úr képzeletében két mell jelent meg; a bimbók mint a kikelet. Egy ragyogó ágyék villant fel aztán a tudatában, a fanszörzetet egy rendszeresen gondozott, selymes réttel hasonította, olyasfélével, mint amilyeneket az angol romantika produkált, diszkrét művizeséssel és -patakokkal. A képet nehezen, de sikerült rögzítenie, méghozzá hosszú percekre. Ez elégnak is bizonyult; Tamás úr néhány mentolos zsebkendővel letörölte magát. Ám alig telt el egy kis idő, újra izgalomba jött. Nosza, megint letolta a szűk alsógatyát! Most

már E-vitaminos krémet is használt, hogy farka érzékeny hámrétege ne sérüljön a heves kézímunkától. Lepörgette fantáziája addigi termékeit, egy csodálatos, gusztusosan gömbölyű női hátsóval bővítve a tárlatot. Főleg erre koncentrált, a riszáló-ringó fenék vagy inkább popsi illúziója volt a rejszoló Tamás úr kedvence. Ha ilyen testrésszel szembesült az utcán – és ez persze kikerülhetetlenül megtörténik az ember fiával nap-nap után –, elgyengült, mindegy, hogy hosszú, buggyos krisnaszoknya rejtette el az elrejténivalót vagy rövid stressznadrág nem rejtette el azt. Ha kisportolt, hájhurkák nem csúfitotta igazi popsit látott, Tamás úr bizony az egekben érezte magát, illetve érezte volna, mert sajnos figyelmét kénytelen volt megosztani örömeinek tárgya és eredménye között. Ez némi szomorúsággal és szégyenérzettel töltötte el odakinn; nem úgy a lakásában, agglegény-magányában! (Elfelejtettem közölni, hogy hősünk – dacára annak, hogy jó svádájú, tiszta, viszonylag intelligens, de semmiképp sem hülye férfiról van szó – soha nem házasodott meg, gyereket nem nemzett, mi több, még barátnőt sem tartott, nemhogy kurvát. Gondolom, így már érthetőbb az ebben a történetben Tamás úrról oly gyakran lekerülő szűk alsógatya és a mentolos zsebkendő.)

Tamás úr kezdte egyre nagyszerűbben érezni magát a képzeletbeli popsi bűvöletében. Amikor pedig érzékeny hosszú ujjakkal megáldott kezek úsztak be a képbe, hogy finoman széthúzza a popsi két félgömbjét, egyszerre fedjék fel ezáltal az arany ánuszt és a duzzadt vaginát, hihetetlenül felgyorsult a lélegzete. Felnyögött.

– Húha – szaladt ki a száján, aztán meg: – Atyám!

Ekkor azonban, hogy, hogy nem, valami terrorista hajlamú gondolatfoszláynak köszönhetően hősünk eszébe ötlött, hogy az általa mérhetetlenül kultivált női ánuszt vagy közönségesen segglyuk alpárián hasonlít az összecsuicsorított ajkak párosára. Kétségségesen próbálta megakadályozni a két dolog társulását, azonban szerencsétlen módon a folyamatot nemhogy visszafordítani, leépíteni nem tudta, hanem az még fel is gyorsult, egészen addig, hogy a kettő fedésbe került és minden, a megkülönböztetésért felelős határ elmosódott közöttük. Tamás úr, bár nem mondható konzervatív vagy prűd embernek, a fantáziaképek undorító bagzását már soknak találta. A kettőt – ugyan évekkal ezelőtt volt szerencséje utoljára élvezni őket – külön-külön szent dolognak tartotta, de így együtt egy kibírhatatlan kombináció elemeinek tűntek.

– Összeesküvés – sziszegte és szemei felpattantak, ahogy filmekben látni, de már tehetetlen volt gyors lelohadásával szemben. Pánikszerűen igyekezett felidézni a korábban stimuláló képeket, ám az iménti rémkép emléke meggátolta ebben. Fel-alá járkált, elszívott egy cigarettát, elszívott két cigarettát. Megfájdult a feje, és máris a kellemetlenebbik fajta másnaposság szorító polipkarjaiban érezte magát. Hogy az álnokságon kifogjon, legurított egy sört, amit előrelátóan erre a célra készített előző nap a hűtőbe. Lassan szűnni kezdett a fájdalom. Hogy mind bizonyosabbá vált, hogy a tagjaiba költözött sajgásnak új főbérlo után kell néznie, ismét hozzáláthatott a megalázó probléma leküzdéséhez. Lekonyult farkát vizslatta, amit most megilletődött kis pöcsnek látott.

– Hogy az a...! – fenyegette meg, mert először nem jutott eszébe semmi. Már majdnem feladta, amikor – vannak ilyen emberek – megkeményítette magát és elhatározta, hogy nem asszisztál a továbbiakban, képzelete kénye-kedvének kiszolgáltatottan, hanem mint igazi

férfi, a tettek mezejére lép.

Átment a nappaliba, ahol egy pamlag, kis dohányzóasztal, két fotel, a tévé, a videó és tekintélyes számú pornófilm-gyűjteménye kapott helyet. Találomra kiválasztott egyet a több tucat kazettából, nem mervén megbontani az aznap sorjázó véletlenek és esetlegességek számára átláthatatlan konstrukcióját. Betolta a lejátszóba, a tévét átállította videócsatornára és távirányítóval a kezében leült a pamlagra. Úgy intézte, hogy az E-vitaminos krém és a mentolos zsebkendő a keze ügyébe essék, ha a helyzet megkívánja.

A handabandázó tévéhangyák helyébe csakhamar egy meztelen test részlete ereszkedett, felülről lefelé, tudják, mint amikor általában öreg készülékkel felvett filmet nézünk vissza egy sokat használt kazettán. A csíkok rövidesen eltűntek és Tamás úr végre kizárólag a történesnek szentelhetette figyelmét. A filmbéli, pornószárnak meglehetősen közepes pasas épp farka akcióképessé tételén serénykedett. Hösünk megkönnyebbülten konstataulta, hogy már a várható események beindítják; szexuális étvágya szemmel látható módon is megmutatkozott. Türelmesen várva a férfi partnerét, úgy döntött, kicsit mechanikusan is rásegít a vizuális ingereknek köszönhető gerjedelmére. Egyik kezével megmarkolta tehát a farkát, a másikkal pedig gyürkészni-gyúrmászni kezdte a golyóit, miközben kísérletet tett a kamera látószögébe nemsokára belibbenő tünemény arcának és testének felidézésére, ami máskülönben nem sikerült. Kissé csodálkozott ezen, az utolsó filmet még hónap elején vásárolta szűkecskén számolt portási fizetéséből; emlékeznie kellett volna, ha a sors akár ezt a legutóbbi remeket is adja a kezébe. Nem emlékezett és emiatt mind nyugtalanabb lett.

– Talán egy kölcsönfilm? – találgatott türelmetlenül várva a nőt, aki majd vélhetőleg odaborul a férfi elé, némi előjátékra. Meglepetésére ez nem következett be, ellenben a férfi ugyanolyan mozdulattal, mint ő, megmarkolta a farkát és gyúrni kezdte a golyóit. Már-már homo-pornóra gyanakodott, kollégái hülye és meglehetősen gyalázatos viccére, mikor a kamera elmozdult és láthatóvá vált, hogy a férfi egy tévé előtt ül. Megmagyarázhatatlan, félelemmel vegyes izgalom fogta el.

– Vajon hogy nézhet ki? – kérdezte magától. – És miért nem mutatják a hasán, a farkán és a lábain kívül például az arcát?!

Felállt a pamlagról, orra szinte súrolta a képernyő üvegét, úgy figyelt. Nézte, nézte a filmet, a filmben a rejszoló pasast, akinek továbbra is a mellkasa elé eresztve maradt a kamera. Nézte, amint az a másik a tévét nézve egyre nagyobb iramot diktált. Tüzetesebben szemügyre véve a jelenetet, észrevette, hogy a tévé márkája egyezik az övéjével és azt is, hogy a tévében, amit a kezdetben amatőr pornószínésznek vélt ismeretlen néz, valaki szintén rejszól egy tévé előtt, amiben – szinte hihetetlen! – valaki úgyszintén egy tévét nézve kavar! Nem akart hinni a szemének. Megnyomta a távirányító 'Rew' felirattal ellátott gombját, hogy ezúttal a részletekre is ügyelve lássa újra az egészet, ám a távirányító bedöglött és a videó gombjait is hiábavalóan nyomogatta. Erre kirángatta az aljzatból a tévé és a videó zsinórjait, hogy megszakítsa a hátborzongató felvételt. Kiverte a veríték, amikor látta, hogy nincs semmi változás és a film kockái tovább peregnek. Szorítást érzett a nyaka, a halántéka és a mellkasa körül, mégsem tudta elvonni a tekintetét a képernyőről.

Megbabonázottan bámulta a tévék megsokszorozta férfit, ahogy áram nélkül is

szaporázza. Látszott, hogy lassan célegyenesbe kerül. És ebben a pillanatban Tamás úr ráismert a saját farkára! Ahogy mondom: valaki a megkérdezése és engedélye nélkül kisajátította az ő privát nemiszervét! Ő meg, mit sem sejtve, copyright-osnak hitt farkát, a saját farkát látta egész végig – még hozzá a 'tévé a tévében' trükk bevetésével végtelenített változatban! – Micsoda gyalázat, micsoda förtelen! Egy ismeretlen az ő...! De jobban meggondolva a dolgot, ki lenne más az ismeretlen valaki... ha nem ő maga, személyesen Tamás úr!

Hősünk a felismerés roppant terhétől megzuhanva szörnyű kiáltással megragadta készülékét és kihajította az ablakon. Az agyában támadt kuszaságot csak fokozta a bezúzott üveg cserepeinek csikorgása, csörömpölése. Tamás úr a délután hátralévő részét a lakásban körbe-körbe rohangálva töltötte; hogy miféle cifraságokat ordított agglegényélete leghűségesebb társainak, a puszta falaknak, már nem tudni. Egy biztos, másnap – úgy ahogy kiheverve a sokkot – bement a munkahelyére, ahol első lépésként fölmondott az intézet igazgatójánál, második lépésként pedig megkérte a második szint csinos főnövérenek a kezét, aki – lévén munkába lépésétől kezdve szerelmes a jó svádájú portásba – azonnal igent mondott. Tamás úr mindössze egyetlen kikötést tett: közös háztartásukba soha, semmilyen körülmények között nem kerülhet videó-, de még csak tévékészülék sem. A főnövér megerősítette az elhatározását, megnyugtatta Tamás urat, hogy kész ilyen feltételek mellett is frigyre lépni vele. Tamás úr és a főnövér (akit mellesleg Erikának hívnak) még aznap összeköltöztek, két hétre rá pedig megtartották az esküvőt; azóta is boldogan élnek – boldogan és tévétlenül.

Megjegyzések az olvasóhoz:

1. A szerző a mindennapi testápoláshoz – orvosa tanácsát is figyelembe véve – használ E-vitamint tartalmazó testbalzsamot.

2. A szerző megfázás esetén előnyben részesíti a mentolos papír zsebkendőket, márkajelzéstől függetlenül.

3. Mindemellett – tehát a fentiek tudatában is – a szerző óva inti olvasóit, bizonyos megfontolások alapján, amire azonban most nem tér ki, hogy a történet főhőse, Tamás úr és a történet szerzője között bármiféle párhuzamot vonjon, azonosítsa a két személyt, netán a történet egyes szituációit, színre lépő alakjait ráolvassa a valóságra, mivel azok egytől-egyig a képzelet szülöttei.

Maradok szerzői kiválóságomat ajánlva:

Mukk Tamás

2000